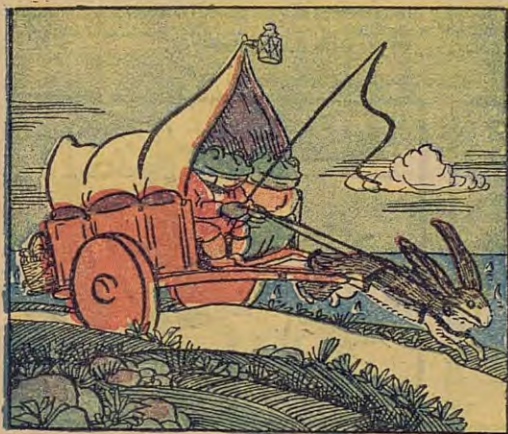

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUST RAT D'EN PATUFET

Sorolls misteriosos

per LOLA ANGLADA

Els senyors Granota — marit i muller ben avinguts — van a vila on celebra hom unes festes extraordinàries. En ésser allí, laçats del viatge, s'apressen a cercar un hostal i en el millor que troben demanen cambra. Ben instal·lats en el llit

quan ja van a entregar-se a la son més dolça, uns sorolls especials, així com de caure pesos en terra, els en priva. aquells sorolls continuen espaiats, sense deixar-los aclucar l'ull en tota la nit. Naturalment; indignats de debò, l'endemà

de bon matí, es van a queixar a l'hostaler. Aquest queda una bona estona capficat, fins que acudint-se-li de sobte, exclama: — Ah! Ja hi caic! Es que he llogat la cambra de sobre la de vostès a un cent peus. Està clar, pobre senyor, per descalçar-se es passa tota la nit. Vet aquí el soroll!...

La tragedia de D. Evelí Lloret

per QUELUS

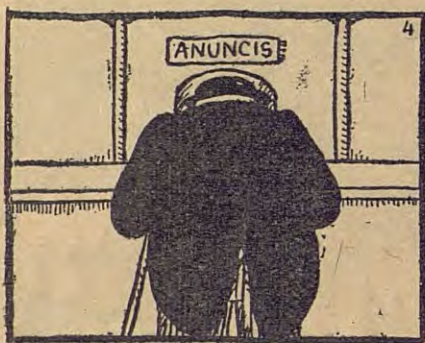
D. Evelí Lloret, president honorari de la «Protectora d'animals i plantes», va tenir la satisfacció que un amic que arriba del Guachindango, li regalés un lloro.

El lloro era un verdader prodigi. Tot el sant dia cantava himnes estridents i cançons de moda, alternades amb paraules soltes, (millor diríem poca-soltes) com: *Lorito real, corre, corre, corre, etc*

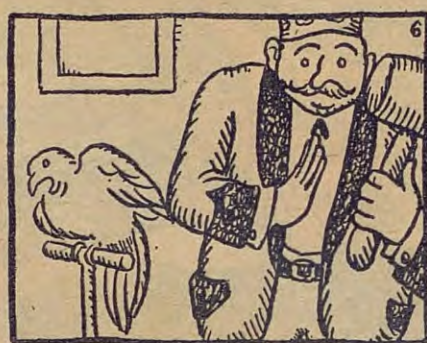
Al principi, portat pels seus bons sentiments vers els animals, D. Evelí li tenia molta simpatia, però el va arribar a marejar tant, que va resoldre despendre-se'n.

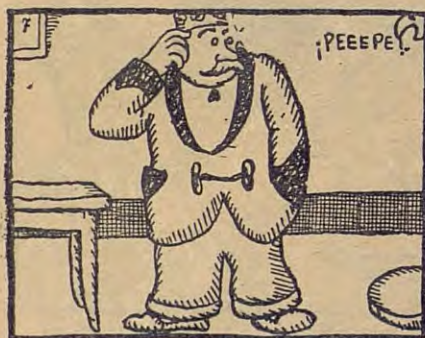
Posà un anunci al diari per tal de veure si algú es decidia a comprar-li i D. Evelí s'impacientava veient que no responia ningú.

Féu us de la seva eloqüència i amabilitat, per veure si algun parent se l'enduia, però tot-hom li refusava gentilment.

L'home eixia de test. Quan estava disposat a aplicar-li un procediment expeditiu, els seus sentiments s'interposaven i no tenia forces per tirar avant.

La cosa ja es feia insostenible. Estant resolt a acabar encar que fos amb el sacrifici de la pròpia vida, en un moment d'al·lucinació, pensà en el suïcidi.

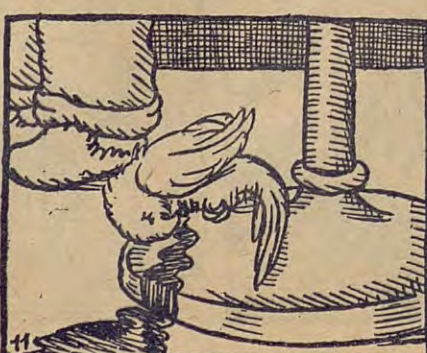
Amb música de «El Dictador», executada magistralment pel seu lloro, redactà com pogué unes lletres d'acomiadament al jutge, explicant el seu determini posant-hi al·lò de *No se culpe a nadie de mi suicidio*.

Arribà el moment suprem. D. Evelí Lloret, visiblement emocionat, amb el pols tremolós, prengué una pistola. S'apuntà l'arma i sortí el tret.

Mes... O, paradoxes del destí! En aquell moment, el senyor Lloret cregué que tornava a la vida. El que no...

pensava parellament, era el pobre lloro que feia els darrers espeternecs, tot grinyolant / *Ay que tengo! / Ay que tengo!* d'una manera que feia llàstima. D. Evelí havia disparat massa amunt, i involuntàriament havia mort el seu enemic.

D. Evelí, féu dissecar la víctima i d'aquesta manera visqué tranquil, complagut que'l destí li hagués permès alliberar-se del seu tirà, sense mancar a les obligacions de president honorari de la «Protectora d'animals».

Història quasi tràgica

Dibuixos de CORNET

per JORDI CATALÀ

El senyor Rocabert de Pedratallada tenia un geni de mil dimonis. Feia anar sempre els seus súbdits amb un peu fora camí i quan s'enfadava — i era molt sovint, — tothom tremolava. Sortosament, les grans crisis d'ira li passaven aviat i no

tardava en canviar les ordres feréstegues i les decisions trenebundes per més benèvols ordinacions i per càstigs

de menor importància. Per la seva volubilitat continuada, el majordom Bonifaci Cordolç estava sempre nerviós, car la por de no complir immediatament les ordres del seu amo el tenia en un «ail» seguit, i el temor que vingués a la poca estona un manament contrari, el feia viure en un constant sobresalt. El dubte més cruel l'assetjava a cada nou esclat d'ira del senyor de Pedratallada.

— I si segueixo ço que em diu i després ho vol al revés? — exclamava, — En bona refé que no l'entenc!

* *

Ço que del món més estimava en Rocabert, era una gate-ta blanca que miolava dolçament en sentir-se cridar «Mixeta». Per a ella eren les millors lliminadures i els afalacs més amorosos. Sempre als peus del seu amo quan aquest romania dret en una de les terrasses del castell i en la seva falda quan s'asseia a taula, era la companyona amable i estimada de l'iracund senyor comte.

Era molt capaç aquest de fer penjar una colla dels seus soldats pel més petit mancament, però no hauria mai gosat a donar una puntada de peu a aquella tofa de neu, àgil, bonica, flonja, suau.

Un dia — dia terrible! — la gata es féu escàpola. Prou els criats la cercaren arreu: per les golfes, pels cellers i pel jardí... Fou debades. La «Mixeta» no es trobava. Impossibile fóra de pintar l'indignació del senyor de Pedratallada. Amb els ulls sortint-li del cap, les mans entenfurant-se pels seus esbullats cabells, vermell com la magrana a punt d'esclatar, recorria la gran sala del castell amb passes descompassades com un boig furios i llençant imprecacions virulentes i terribles flastòmies.

De sobte s'aturà i tombant-se devès el seu majordom — que tot cap-cot tremolava com la fulla batuda per la tramuntana — exclamà amb veu de tro:

— Fes penjar els criats i els soldats que avui estaven de guàrdia, car tots plegats tenen de pagar llur falta irreparable. Si demà el matí, en llevar-me, no has acomplert les meves ordres, seràs tu qui sofrirà la terrible pena. Ves-t'en!

I foll de dolor i de ràbia, es ficà a la seva cambra i es deixà caure en el llit, després d'obrir el finestral que donava al jardí, per tal que l'aire de la nit portés un xic de conhort al seu cervell exaltat.

* *

De cap al coixí anà asserenant-se de mica en mica, i la son l'anava guanyant. De sobte i en tornar-se per cercar millor jeia, la sang se li glaçà en les venes i un nus que se li posà en la gola el privà d'exhalar el crit que li pujava del més pregó dels seus dintres!

Uns ulls, llunts com dos llumets, brillaven en la fosca. El comte Rocabert es passà la mà pel front, amarat d'una suor freda, i féu un esforç per donar-se coratge. Però a l'ins-

tant veié dues llumenetes més al costat de les primeres i unes altres encara en tota l'amplada de la gran cambra.

I pensà en les ànimes de l'altre món, que — segons havia sentit contar — vaguen esmaperdudes perseguint continuament els qui creuen culpables que no siguin elles admeses en el repòs etern. Pensà en l'ordre donada a en Bonifaci Cordolç i es convencé que aquelles lluissors no podien ésser altres que les ànimes dels criats i dels soldats penjats per culpa seva i pel pecat — ben perdonable — de no haver pogut privar la fugida de la gata estimada.

I un greu penediment el guanyà i per primera vegada des de feia molt de temps, el nom de Déu li vingué als llavis. I, com si Aquell qui regna arreu de cels i terra s'apressés a donar-li el coratge que li mancava, es posà a cridar amb gran força, demanant l'ajut dels seus.

Aviat acudí el majordom portant a la mà un canalobre encès, que aclarí la cambra i deixà veure quatre o cinc gatots que feien galant companyia a la «Mixeta» bufona.

El senyor comte llençà un profund sospir d'alleugement en veure la seva gateta estimada. Més a l'instant, el record dels infeliços condemnats l'entristí.

— Has acomplert les meves ordres, Bonifaci? — digué amb veu tremolosa.

— No, encara no, senyor! — s'atreví a respondre el bon Cordolç esdevenint pàl·lid de temor. — Però quan el dia neixi es farà ço que heu manat.

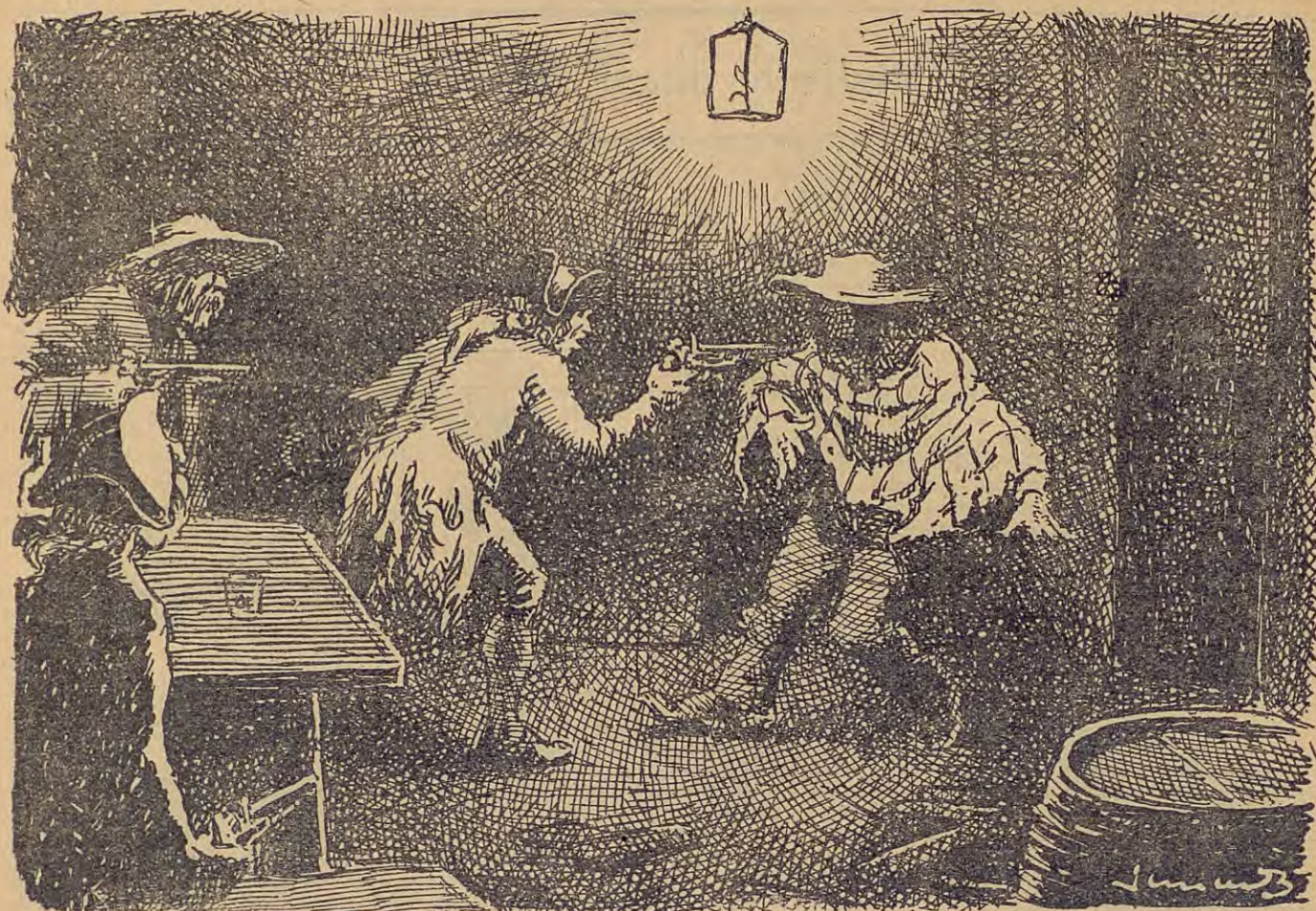
— Pobre de tu! No ho vull pas! Al contrari; que demà tothom faci festa i que es reparteixi el contingut d'aquesta bossa entre els criats i soldats que avui estaven de guàrdia.

El majordom obrí els ulls i restà un moment indecis. Després, cullí la bossa plena d'unces d'or i se n'anà, tot murmurant:

— En bona refé que no l'entenc pas, al senyor comte!

JORDI CATALÀ

L A U o les aventures d'un aprenent de pilot

per CARLES SOLDEVILA

(Continuació)

El Roig surt d'Asuncion

El Roig, absolutament decidit a retornar a l'acampament de les vores del Guatemy, per informar a M. Biard del que passava, va cuitar a enllestir els preparatius amb tot el misteri possible. Reuní els homes que l'havien acompanyat i organitzà la sortida d'Asunción. Era evident que si provaven de sortir tots cinc a l'hora, encara que fos nit fosca i que triessin una direcció oposada a la que els pertocava seguir, foren detinguts a l'acte o, en el cas més probable perseguits d'aprop. La desaparició dels missatgers que havia enviat Mme. Biard, demostrava prou clar que el Governador havia pres serioses mesures per incomunicar-la del seu marit. Havent començat una mala partida, l'home es veia obligat a seguir-la; de l'us indelicat d'uns documents científics, passava a l'empresonament d'un pobre funcionari i d'un seguit d'homes sense culpa. Es ben cert que qui entra en el camí del mal, poc sap com ni quan en podrà sortir.

Va creure el Roig que la solució més prudent fora de destacar un dels seus homes a una «pulperia», que hi havia a unes tres llegües d'Asunción. Allí devia proveir-se de cavalls i esperar. El Roig i els altres, cadascú per un viarany i a una hora diferent, havien d'escapolir-se de la ciutat i arribar al «rancho» d'on tots plegats galoparien cap al Norest.

Vingué el dia triat pel Roig per marxar. Després d'haver parlat durant dues hores amb Mme. Biard que no es cansava de repetir les explicacions i els consells, va canviar la seva indumentària, que servava detalls massa personals, per una correcta vestimenta de pastor: botes de cuir, calces blanques

ben folgades, capell de feltre. Als volts de mitja nit, va saltar la paret del pati i camps a través, cautelosament, va caminar cap a la banda del riu. S'aturava de tant en tant i posava l'orella a terra... El tercer cop que va fer aquesta operació, va redressar-se tot d'una: el seguien.

Va córrer amb totes les forces, en arribant a la vora del riu, saltà dins la primera canoa i va bogar vigorosament. Aviat el grup de cases i cabanes que feien de capital del Paraguai va esvaïr-se en l'ombra nocturna. Ni el Roig veia res distintament en la riba que acabava d'abandonar, ni era versemblant que ningú pogués albirar-lo a ell i a la fràgil embarcació que el duia. Va sospirar esperançat:

— Només pugui arribar a la pulperia de Quilmos!.. Baldament no trobi ningú més, partiré cap al Guatemy...

Hi va arribar, hi va arribar a la «pulperia» de Quilmos, després d'haver deixat la canoa i de haver fer una hora de camí. Sentia la frisança de galopar, d'allunyar-se d'Asunción amb aquell tresor de notícies que havien de commoure als seus companys impacients.

L'home que hi havia enviat dos dies abans, l'esperava despert, assegut sobre els talons, a poques canes de la casa.

— Teniu cavalls? — va fer el Roig, tot just el va reconèixer.

— Sí, els tinc.

— Han arribat tots els nostres companys?

— Tots.

Un xiulet estrident fendí el silenci pregon de la nit.

— Què fas? — demanà el Roig.

— Aviso els companys — respongué l'home.

Varen començar a caminar cap a la casa. D'una finestra sortia una feble claror i una fressa apagada de converses. En

traspasar la llúida de la porta el Roig s'adonà dels cavalls que eren fermats a un arbre. «Tot va bé», va dir-se interiorment. «D'aquí dos minuts! ja galoparem camps enllà». Vuit homes entre els quals no n'hi havia cap dels seus, varen alçar-se del voltant d'una taula on els daus i les ampolles signaven en quina ocupació s'havien dedicat fins a aquell instant.

L'un d'ells, peninsular ssns dupte, va dirigir una pistola vers el Roig que tot just havia vist aquella reunió havia fet un pas enrrera, descobrint el parany.

— Deuvs presoner! — cridà imperiosament.

En menys d'un segon quantes idees passaren pel pensament del Roig! Mesurà tot el conflicte que creara la seva detenció a persones que ja li eren cares; s'imaginà tancat en qualsevol presó infecta, mentre que Mme, Biard, la seva Filla, el seu marit, tota aquella bona gent, es migraven sense saber-ne res.

— Mans enlaire! — cridà de bell nou l'home aquell veient que les mans del Roig restaven massa aprop de la cintura on lluentjava la culata d'una pistola.

El Roig obeí. Obeí tan bé que, tot alçant les mans, donà un cop de puny a la llantia que pujava aprop seu i que era la sola il·luminació de la cambra. La foscor, aclarida un instant pel foc de la pistola que l'inconegut havia cuitat a engegar, va protegir la sortida del Roig.

Un cop a l'aire lliure, comprengué que no tenia temps de apoderar-se de cap cavall; els segons que li calien per deslligar-lo i saltar-hi a sobre eren prou perquè l'inconegut i la seva gent l'atrapessin. L'única decisió a prendre era la de provar a peu de despistar-los aprofitant les hores de la nit. Després, en el primer poble o en la primera «pulperia», hom podria comprar cavalls i emprendre el viatge cap al Guatemy.

Aquest temerari objecte tal vegada hauria reeixit; però el mestic que havia estat de la seva escorta, en lloc d'entrar darrera d'ell a la «pulperia», havia restat a la part de fora i en veure, per la porta oberta, que l'oficial apuntava cap aquella banda, s'havia decantat. El tret l'alarmà i no li calgué sinó allargar les mans per arrapar al Roig per un braç. El Roig, d'una violenta estrebada, aconseguí desfer-se'n, però el temps que hi va esmerçar, fou suficient perquè li caiguessin a sobre vuit mans més que a la fi aconseguiren reduir-lo.

Desesperat, humiliat pels ultratges, atut per les vergaçades, va tornar a entrar a Asunción entre un escamot de brètols. Era negra nit encara.

El que feia més coent la seva desesperació és l'impossibilitat de fer conèixer a Mme. Biard i a la seva filla que li eren tan aprop i a En Lau — que era tan lluny! — el seu empresonament. Calia que passessin dies, setmanes, gairebé dos mesos perquè uns i altres comencessin a sospitar-ho!

Tot marxant pels sòrdids carrers de la ciutat, havia tingut l'esperança de passar aprop de la casa on vivia Mme. Biard. Ah, quin crit llançaria! Baldament, l'haguessin de matar no s'estaria pas de cridar fins que ella o la seva filla, segurament desvetllades, sentissin el seu clam d'alerta. Però ni aquest consol va tenir. La presó que li destinaven era en un barri molt allunyat del que habitaven les dames franceses.

Lau entra en joc

I passà un mes. El Roig es corfonia en un vell casalot, estretament vigilat com si fos un criminal ferotge. M. Biard i els seus companys començaven a comptar els

dies amb una angúnia creixent. En complir-se els dos mesos de la partida del Roig cap a Asunción, Lau no va contenir-se més i va decidir de marxar amb Tinfeliç M. Biard que, treballat per aquella espera inacabable, havia arribat a un estat de nerviositat que el feia inapte per prendre cap determini.

— Vós i M. Biard, tots sols, voleu partir? va demanar a Lau M. de la Condamine.

— Sol, no. — respongué Lau. Penso emportar-me a Cuaty (Cuaty era el nom de l'indi que havia guarit Semergues i que havia restat a l'acampament sense voler tornar a la seva tribu).

— Però, amic meu, preneu més gent...

— Me'n malfio. Perquè cap dels quatre homes que se'n anaren amb el Roig hagi pogut tornar amb un missatge, l'embolic ha d'ésser gros.

— Què sospiteu? — deia Condamine reprenent una conversa que havien tingut més d'un cop en aquests darrers dies.

— No ho sé, ja us ho he dit. Només presento que el poder que ens ha comunicat de Mme. Biard no és a la pampa ni a la selva, sinó a Asunción.

— Qui pot tenir-hi interès?

— Ah, que sé jo! Us dic que és un simple presentiment.

— Feu com vulgueu — replicà Condamine, arronçant-se d'espatlles. — Només, com que tot cal preveure-ho; què fem nosaltres si passen dos mesos més i no rebem cap notícia?

— Crec que deveu marxar a petites jornades cap a la capital... I no us sabria aconsellar res més.

Lau, M. Biard i l'indi Cuaty partiren emportant-se vuit cavalls. Toparen amb alguns pastors que no els inquietaren gens ni mica. Algun cop tingueren la sensació, en travessar els dominis d'alguna tribu d'indis que eren espiats. Però arribaren a vuit llegües d'Asunción sense cap contrarietat seriosa.

— Sí, com sospito, el nostre enemic és a Asunción — va rondinar Lau entre dents — ara comença la part difícil de la nostra expedició.

Sabia de sobres que dels dos acompanyants que duia, només un podia fer-li algun servei: Cuaty. L'altre, M. Biard, no sols semblava incapaç de cap decisió aprofitable, sino que es trobava en un estat molt apropòsit per cometre qualsevol imprudència. Després d'enraonar una bella estona, arribà a persuadir-lo que restès en una «pulperia» que trobaren en un indret que semblava fora de totes les rutes ordinàries que sortien de la capital i on no era probable que ningú anés a descobrir-lo.

(Continuarà)

Gran Concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 205 — PAU CATASÚS

Jo vull de totes passades
fer fum amb tranquil·litat
sinó que moltes vegades
perdo la serenitat

N.º 206 — DELFÍ RIBES

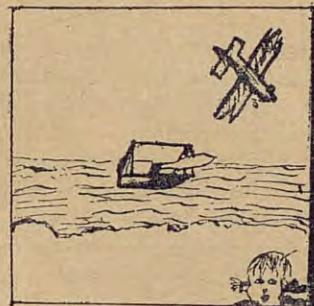
M'agrada fer de forn
i com que faig el pa bò
molta gent a casa ve
a comprar pa de crostó

N.º 207 — JOAQUIM COMPANY

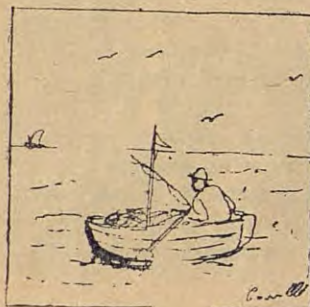
A mi m'agrada la coça
i sempre vull passar un gol
perquè a'gú m'omple la bossa
si guanyem tal com ell vol

N.º 208 — MARIA M. RIERA

Tinc afició als esports
i em plau molt el viatjar
en auto, tren o vapor
o si puc en aeriplà

N.º 209 — MATEU TUTUSAU

M'agrada la mar
i sóc pescador
i surto a pescar
a les nits sense por

N.º 210 — MATEU TUTUSAU

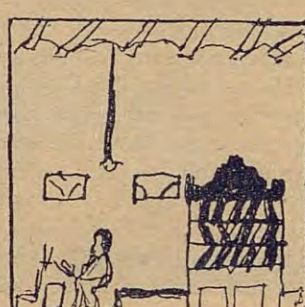
A mi m'agrada caçar
i hi vaig de bon matí
després faig un bon dinar
i així em puc divertir

N.º 211 — FRANCESC MIRO

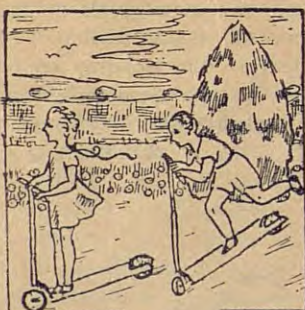
M'agrada força esculpir
totes les figures provo
més, com sóc massa baix, trobo
que m'haig de posar així

N.º 212 — JOSEP MARTÍ

Sóc un gran estudiant
de deu llibres i un llibret
però res m'agrada tant
com llegir el VIROLET

N.º 213 — M.ª ANTONIETA COT

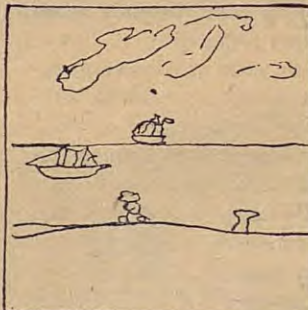
Molt m'agrada passejar
enfilada en el pati
al costat del meu germà
pels caminets del jardí

N.º 214 — JOSEP ARO

A mi em plau l'anar a cavall
que es una cosa molt noble
i pel passeig amunt i avall
pots fer-t'hi veure pel poble

N.º 215 — RAMÓN MASCLAUS

De mariner jo vull fer
puí els vaixells molt m'agraden
i en el port de Sant Ferrer
amb pena miro com marxen.

N.º 216 — RICARD MARLET

Voldria ser corredor
amb un auto marca BENZ
perquè encara que perdés
el meu cotxe, fóra un venç.

N.º 217 — JOAN VALLS

Jo me'n vaig a pendre el sol
i pel carrer a passejar,
tot llegint el VIROLET
fins l'hora d'anar a dinar

N.º 218 — GLORIA ABRAS

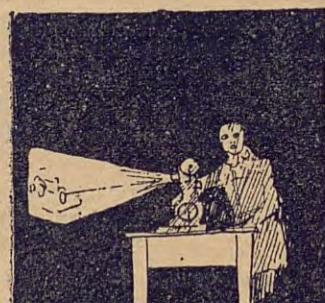
A mi m'agrada sortir,
per anà trescar pel prat
de casa de bon matí
quant el sol tot punt es nat

N.º 219 — JOSEP DE QUADRAS

Com que sempre a la gimnàsia
he sigut aficionat
ser saltà-taulells voldria
per poder-la practicar

N.º 220 — PERE PRUNA

Cine m'agrada molt fer
i per ço en veure el concurs
amb l'afany d'ésser el primer
he fet tot lo que he pogut

Rodolins incomplets

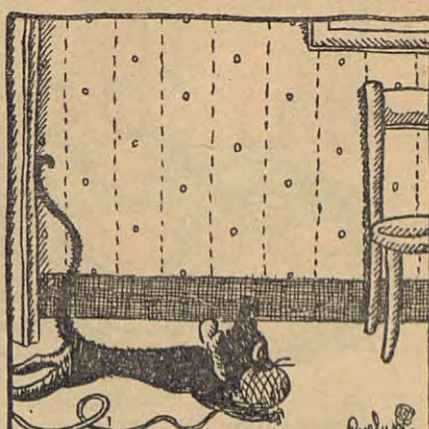
El capdell i la mixeta

La Mercè en el balconet

Quant estava ben distreta

I fent una acció incivil

FRASE FETA

JEROGLÍFIC

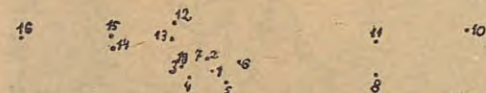
SER bon Kruer
su del

Sol·lucions al número passat

Rodolins incomplets: 1. D. Pep i el Sr. Sever, inflen bombes de paper. 2. La que més va entusiasma, sigué la d'un urbà. 3. Que a l'ensem que s'enlairava, amb la mà s'acomiadava. Frase feta: Inflar el gos. Jeroglífic: Qui no té cap, ha de tenir cames.

ENTRETENIMENT

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta encara que passi per sobre d'altres punts o dues vegades pel mateix lloc

HISTORIETA DEL GAT ENTREMALIAT

(Del Comic Cuts)

A CORREUS

EL JOC DE THÉ

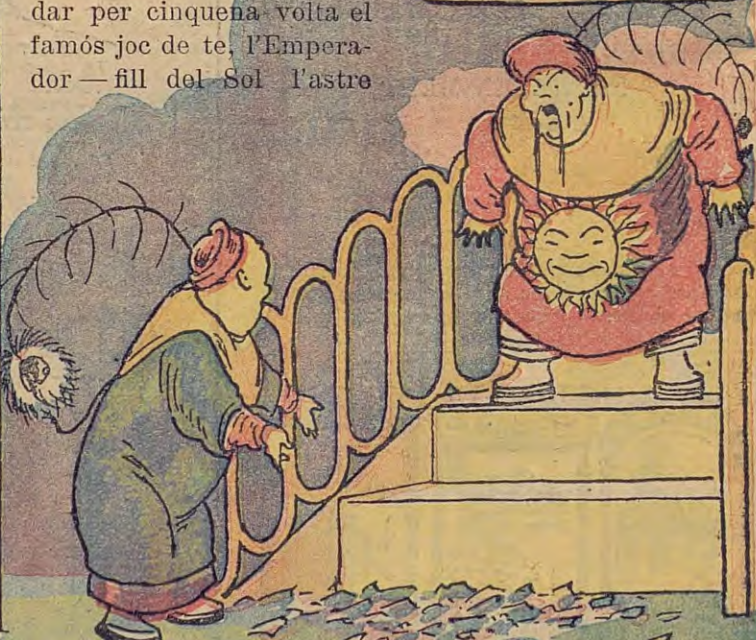

L'Emperador de la Xina — fill del Sol, l'astre gloriós — tenia de feia anys un joc de té de porcel·lana tan fina i ben treballada, que l'havia fet objecte de la seva més gran sol·licitud. Era tanta l'estima en que la tenia, que havia posat un mandarí — ben pagat i molt honorat — l'única missió del qual era de guardar el trencadís tresor.

Però, fillets de Déu; cada vegada que el guardià tenia la dissort que se li trenqués una peça del joc, pagava el dany amb la seva vida.

Jo no vull pas dir que els mandarins fossin uns males-mans, ni tampoc que no posessin cura en complir a dret fil l'encàrrec, però el cert és que el joc de te havia minvat fins a contenir deu peces enlloc de les catorze que abans tenia, diferència que s'havia liquidat amb la pèrdua dels caps dels quatre mandarins.

Havent de donar a guardar per cinquena volta el famós joc de te, l'Emperador — fill del Sol l'astre

gloriós — cridà un filòsof de gran renom tant pel seu saber com per la seva bondat, i li conferí el càrrec vacant amb els seus perillosos honors, entregant-li el valuós tresor amb les seves pròpies i imperials mans. El mandarí el rebé respectuosament, reculà tres passes i... plaf! el va rebatre per terra, trencant-lo en trenta mil bocins. — Què has fet, desgraciat? — cridà amb veu de trò el gran Emperador — fill del Sol, astre gloriós. — Res i molt! — respongué l'abnegat mandarí. — He salvat la vida a nou xinesos.